

[Leif Hermann]

Derfor bliver formuleringen, sådan som statsministeren og miljøministeren har givet den, uinteressant, som jeg sagde, for den miljøpolitiske diskussion. Vi må opstille problemerne på en anden måde for at sikre, at vi ikke i løbet af en generation eller to på ny står med den ophobning af fortidens synder, vi taler så meget om, sådan at vi ikke på ny står i en situation med grundvandsnitrat, tungmetallindhold i fødevarer, kemikalielos-sepladser og ødelagte vandløb og kystfarvande.

Udgangspunktet må være, som miljøministeren i øvrigt også har været inde på det, uden dog at trække det frem i første række, at vi tager fat på forbrugersamfundets resourceforbrug, dets produktionsteknologi og dets affaldsprodukter. Jeg forstår på hr. Ahlmann-Ohlsen, at den filosofi vil det konservative folkeparti godt være med til at diskutere. Det synes jeg er utrolig interessant, og jeg venter mig meget af et konkret udspil fra det konservative folkeparti i denne sammenhæng.

Vi må derfor stille spørgsmålet: i hvilket omfang vil vi være i stand til at påbyde et bestemt genbrugsindhold og et bestemt resourceindhold i produktionen? Vi kender jo princippet for genbrug af papir, asfalt, metal og glas. Hvorfor kan vi ikke udvide det til at omfatte hele emballageområdet? Hvorfor skal plasticspande faktisk kunne smides væk efter brugen og ikke afleveres igen? Hvorfor skal mælk sælges i de ressourcemæssigt set dyre og affaldsmæssigt set besværlige kartoner? Jeg har blot nævnt nogle ganske få af de spørgsmål, som for os er centrale i denne miljømæssige sammenhæng.

Det er imidlertid ikke nok at tage fat på de langsigtede og de perspektivmæssige diskussioner, for sandsynligheden for, at vi alene opnår noget herved, er ringe. Vi må også foretage nogle konkrete indgreb.

Miljøstyrelsen har selv efterlyst en mulighed for ajourføring af miljøgodkendelser; det påpeges endda i handlingsplanen, at det er et problem, at vi har virksomheder, der ikke er miljøgodkendte.

Det er også rigtigt, at en lov, der i sin struktur og i sit væsentligste indhold er mere end 10 år gammel og et barn af det konservative folkeparti, socialdemokratiet og Industrirådet, naturligvis må have en begrænset levetid. Derfor må vi have en generel og en

mere præcis ajourføring af miljøbeskyttelsesloven, sådan at den kommer til at svare til forholdene i dag, og det betyder, at den teknologiske udvikling, vi har set – udviklingen i rensningsteknikker – må give sig markant udslag i loven.

Vi må sikre, at der kommer et intensiveret forskningsarbejde, og det koster penge. Det koster indsættelse af arbejdskraft, og det giver ikke plads for almindelige totalrammebetragtninger og fromme håb om finansiering via regeringens form for indtægtsdækket virksomhed, noget, der jo i betydeligt omfang består af bogholderimæssige omposteringer og helt konkret dyre betænkninger, bl.a. fra miljøstyrelsen.

Den aktuelle politiske udvikling har vist, at der nu tegner sig et nogenlunde fast flertal for en kraftig intensivering og stramning af miljøpolitikken. Det skal ministeren skrive sig bag øret, eller hvor han nu ellers skriver sådan noget, for det er afgørende for succes eller fiasko i miljøpolitikken.

Lone Dybkjær (RV):

Denne forespørgsel drejer sig om prioriteringer inden for miljøområdet. Ministerens svar er en aldeles uprioriteret gennemgang af handlinger og behov for handlinger. Men jeg prioriterer, siger ministeren gang på gang. Kriteriet for prioritering forbliver imidlertid som en hemmelighed mellem ministeren og hans ansatte, og det holder ikke.

Det passer ikke – vil ministeren nok sige – f.eks. fremhæver jeg vigtigheden af de bløde miljøområder, beskyttelse af vore natur- og kulturværdier. Ministeren har også prioriteret de små ø-samfund, f.eks. gennem en ø-støtte-lovgivning. Og endelig har miljøministeren omprioriteret på finansloven, så nye opgaver kan komme til. Det skal jeg senere vende tilbage til, men det har altså ikke noget at gøre med en overordnet prioritering.

Overordnet prioritering handler bl.a. om, hvilke særlige miljøproblemer der presser sig på. Hvilke der er her-og-nu-opgaver, og hvilke der eventuelt kan udskydes. Det handler også om, hvordan man kan forestille sig udviklingen, hvilke nye muligheder teknikken giver, hvilke opgaver der er rent nationale, hvilke opgaver der er rent internationale, osv., og endelig naturligvis også om, hvordan man forestiller sig finansieringen.